

LATOR LÁSZLÓ

HATÁRON

K. F.-nek

*Hányszor ismétli majd az álom
azon a baljós beszegetlen
határa nincs heges lapályon
megiramlik megáll meredten
hol biztatva hol fenyegetve
kinálja vad kapaszkodóit
a patak szikkadt partja medre
meghőköltet és nekilódít*

*majd felfedi majd eltakarja
a pontos tudat vagy az éber
ösztön a kamasz-riadalmat
a felnőt jőzan közönyével
meddig kell hogy a téli ritka
bozótosban szorongva lássa
a menekülőt felnagyítva
torkolattűz-világításban*

*az ér fűzfáit jegenyéit
ahogy a tar föld árapályát
mozdulatlan rendekben állják
ahogy a futónak kimérik
a bizonytalan végű pályát
ahogy mindenből kiszakítva
fel a töltésre fel a hídra
ahogy az ajtót betaszítja*

*ahogy rikítóan színészi
mozdulattal a színre lépett
mint aki nagyszerűnek érzi
ezt a kicsit giccs-ízű képet
ahogy úgy érzi most kiválik
s alakot ölt és tündökölve
megáll és így áll mindhalálig
s leborul a hazai földre*

(1977)